

[Himmelstrup.]

vendes til de formål, der er angivet i de speciallove, bortset fra dette lovforslags § 4, som følger denne hovedlov. Hvis man foretager et skøn over, hvor stor denne Marshall-gave har været, og det kan vi gøre under forudsætning af, at den holder op til 1. juli næste år, så kan vi nu skimte omridsene af gaven som helhed, og det vil vist ikke være meget forkert, hvis vi siger, at hele gavesektoren af Marshallhjælpen vil komme til at andrage 1 600—1 700 mill. kr., at der heraf allerede i første omgang er afskrevet over 1 milliard — altså anvendt til det formål, som jeg formoder „Nationaltidende“ i dag giver udtryk for vil være den ønskelige anvendelse af disse penge —, og at den allervæsentligste del af det resterende beløb, de 500—600 mill. kr., som anvendes efter lovene i 1950 og efter de forslag, vi nu forhåbentlig vedtager, også til sin tid bliver anvendt i pengesanerings-tjeneste. Det er jo det, der vil ske.

Jeg synes, det er en storstilet støtte både til saneringen af pengevæsenet her i landet og til ophjælpning og rationalisering af erhvervslivet til fremme af eksporten, som her er præsteret fra amerikansk side, og som man ikke kan andet end være ganske overordentlig taknemlig for.

Jeg har som sagt ikke læst artiklen i „Nationaltidende“. Jeg kan imidlertid ikke tænke mig andet, efter de oplysninger det ærede medlem hr. H. C. Hansen gav, end at indholdet må være som ovenfor anført, og jeg mener altså, at man i virkeligheden kan fastslå — det er også regeringens mening med dette forslag —, at dette gavebeløb i det hele og store skal anvendes til pengesaneringsformål.

Jeg er i og for sig ikke nogen tilhænger af en sådan statsudlånsvirksomhed, det erkender jeg, men livet består jo af lutter kompromisser, og det ærede medlem hr. H. C. Hansen ved så godt som nogen, at det kompromis, som i marts 1950 blev sluttet på dette område, netop gik ud på, at den væsentligste del af det beløb, der var tale om på det daværende tidspunkt, da lovforslaget kom frem, skulle anvendes — det blev altså pr. 30. juni 1950 — i pengesaneringsøjemed, og et vist beløb skulle stilles til rådighed for erhvervslivet i form af udlån. Det er altså det, der er sket ved den første udlånslov, og det, der vil ske ved den lov, vi nu står overfor at skulle gennemføre.

Det forekommer mig, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen strejfede ind på områder, som i virkeligheden hører ind under behandlingen af de andre lovforslag. Det, der er tale

om i dette lovforslag, som jeg vil betegne som hovedloven, er jo kun dette, at 300 mill. kr. stilles til rådighed til pengesaneringsformål og 300 mill. kr. stilles til rådighed væsentligst til udlån, men også til dækning af anlægsudgifter under forsvarsministeriet. Jeg skal ikke indlade mig på at forklare, hvorfor man fra regeringens side har ønsket dette, men jeg tvivler ikke om, at den højtærede finansminister og regeringen som helhed vil kunne finde en fuldtud fyldestgørende forklaring på, at det må forholde sig på den måde.

Når vi altså skal have en statsudlånsvirksomhed som den, der er tale om her, synes jeg, at det foreliggende lovforslag i det hele og store har ramt det rette. Om der skal 5 mill. kr. mere til det ene formål end til det andet, er jo en detail i helhedsbilledet, som man kan tale om i de pågældende udvalg, og der kan man ganske sikkert også komme tilrette om det.

Jeg noterer med tilfredshed to ting i dette lovforslag. For det første, at lovforslaget i § 2, stk. 3, opretholder, som jeg allerede har nævnt, den tidligere lovs § 4, hvorefter de beløb, der er udlånt, når de kommer tilbage i form af afdrag, skal afskrives. Jeg mener, det er rigtigt, at man går frem på den måde.

Den anden ting, jeg synes, man må hilse med tilfredshed, er, at udlånsrenten i de speciallove, der knytter sig til denne hovedlov, er sat op til 5 pct. Det var jo et strids spørgsmål sidste gang. Efter den gamle udlånslov var udlånsrenten jo sat så lavt som til 3½ pct., og man vil måske huske, at vi fra vor side var stærkt interesserede i — vi stillede også ændringsforslag i den retning —, at udlånsrenten forhøjedes til 4 pct., fordi vi mente, det var mest i overensstemmelse med de retningslinier for rentens højde, som var aftalt ved martsforliget i 1950, men det lykkedes altså ikke dengang at nå til en anden løsning end den, der var foreslået af den daværende socialdemokratiske regering. Jeg mener endda, at den 5 pct.s rente, som nu er foreslået, ligger, om jeg så må sige, i underkanten af den rente, som skulle ydes, men jeg ser vel, at det vil være besværligt at forhøje den. Jeg gør dog opmærksom på, at da vi sidste gang, i foråret 1950, talte om dette spørgsmål, henviste man netop fra den daværende regerings side til, at staten på daværende tidspunkt havde optaget lån til en rente, der lå så pas på niveauet 3½ pct., måske endda lidt under, som lovforslagene gav udtryk for. I dag ligger det vel nok således, at staten ikke kan låne til 5 pct. De to ståtslån, hvis udstedelse blev bekendt-